

РЕШЕНИЕ

№ 4091

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **11530** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. В. В. от [населено място], депозирана от процесуалния й представител адв. Е. П. от АК - Б., срещу Решение без номер от 20.05.2024 г., постановено по АНД №2707/2024 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, с което е потвърден ЕФНГ, серия К №8035403, издадено от СДВР. С последния на К. В. В. е наложено административно наказание - глоба в размер на 200.00 лв., за нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП. В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, немотивирано, постановено в противоречие с установената съдебна практика и събрания в производството доказателствен материал. Според касатора СРС неправилно е приел, че изложената фактическа обстановка е установена от събраните доказателства, както и че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на АНП. Изложени са доводи, че в хода на съдебното следствие не е установено, че заснемащата система е преминала необходимата проверка за техническа изправност. Твърди се също, че при издаване на ЕФ е нарушена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, не е посочено коя от хипотезите на чл.182, ал.4 от ЗДвП е приложена, правната квалификация на нарушението е неясна и недопустима, не е доказано, че нарушението е извършено в условията на повторност, като в тази връзка не е направено и пълно описание на нарушението, което обуславя наличието на повторност, което е възпрепятствало

правото на защита на наказаното лице. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска отмяна на решението и на потвърдения с него ЕФНГ. При условията на евентуалност се иска изменение на решението в частта му за разносните, като сумата, която жалбоподателката е осъдена да заплати на АНО се намали на 20 лева. Претендира се присъждането на разноски по представен списък.

С изпращане на касационната жалба е изпратена и молба, постъпила на същата дата – 04.09.2024 г., за изменение на решението на СРС в частта му за разносните, по която липсва произнасяне от въззивната инстанция.

Ответникът, СДВР, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание гл. юрисконсулт С. М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К №8035403, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, вр. ал.1, т.3 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание - глоба в размер на 200.00 лв., за нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП. От събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установено, че на 30.08.2023 г., моторно превозно средство „ М. С 500“, с ДК [рег.номер на МПС] , около 18:33 ч. се е движело по [улица], с посока на движение от [улица]към Околовръстен път. Автомобилът преминал при ограничение от 50 км./ч. със скорост от 79 км./ч., като е превишил разрешената скорост с 29 км./ч. Нарушението е констатирано с разпечатка от техническо средство, в която е отразен регистрационния номер на лекия автомобил, дата и час на измерването, мястото и скоростта. Прието е също, че в процесната хипотеза изискуемата от закона система, заснемаща дата, час, скорост и превозно средство е преминала необходимата проверка за техническа изправност. Впоследствие на К. В., собственик на превозното средство, е издаден електронен фиш, в който нарушението е квалифицирано като такова по чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП. Според мотивите на СРС правилно е наложена санкцията, предвидена в чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.4, т.2 и т.3 от ЗДвП, доколкото в хода на производството са приобщени доказателства, очертаващи възприетата повторност на нарушението.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания ЕФНГ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. ЕФНГ е законосъобразно издаден и правилно е потвърден по изложените от СРС подробни мотиви.

Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Безспорно установено е, че К. В. е собственик на МПС, с което е извършено нарушението. Същата е имала процесуалната възможност в 14-дневен срок от получаването му, съгласно чл.189, ал.5 от ЗДвП, да посочи друго лице, на което е предоставила управлението на превозното средство към момента на извършване на нарушението, като няма данни да се е възползвала от тази възможност. Това е достатъчно, за да се приеме, че правилно именно тя е санкционирана за това нарушение.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на касатора относно неотчетени от СРС нарушения във формата на акта и непълнота на описаното нарушение. Това е така, защото по отношение на реквизитите на ЕФНГ е приложима разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП, която е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл.189, ал.11 ЗДвП да предвижда, че електронния фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им (предвид реквизитите, установени в чл.189, ал.4 от ЗДвП), нито във връзка с процедурата по издаването им. Следователно, при констатиране на нарушения във формата на ЕФНГ, същите следва да бъдат съотнесени към разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП, която предвижда, че електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното и заплащане.

При извършена преценка за наличие на посочените реквизити настоящият съдебен състав счита, че са налице нарушения, но същите не са от категорията на съществените, обуславящи отмяна на акта на това основание. Съществени нарушения са само тези, които ако не бяха допуснати, би могло да се стигне до друг резултат, което в случая не е така. Не е налице неправилна правна квалификация на нарушението. В процесния ЕФНГ същото е квалифицирано като такова по чл.21, ал.2, вр. ал.1 ЗДвП. Както правилно е приел и СРС тази квалификация е правилна, тъй като в ЕФНГ е посочено, че ограничението е въведено с пътен знак В-26, което е прието за установено от въззивния съд. След като не е спазено ограничение на скоростта, въведено с пътен знак, то правилната квалификация на нарушението е именно посочената от АНО. Не е налице непълно описание на извършеното нарушение относно квалификацията му за „повторност“, както и непълнота на правната квалификация на санкционната норма.

За да обоснове приложение на разпоредбата на чл.182, ал.4 ЗДвП, касаеща налагане на санкция при повторност, АНО е посочил не само номера на предходно издадения ЕФНГ, а и датата на влизането му в сила, необходима за да се прецени дали второто нарушение е извършено в едногодишния срок. Вярно е, че в ЕФНГ не е посочено за нарушение на коя от хипотезите на чл.182, съответно чл.21 ЗДвП е било

санкционирано лицето с предходния фиш. Това нарушение настоящият съдебен състав счита, че не е от категорията на съществените, доколкото от доказателствата по делото е установено, че на същата е бил връчен този ЕФНГ и тя е заплатила глобата по него. Следователно тя знае за издаването и влизането му в сила, както и за какво нарушение е била санкционирана, при което правото ѝ на защита не е накърнено. От друга страна в хода на съдебното производство е представен ЕФНГ, обосновал налагане на процесното наказание при условията на повторност, както и справка, от която се установява дата на влизане в сила на цитирания ЕФНГ, идентична с посочената в процесния ЕФНГ. В ЕФНГ и в тази справка са отразени също и нарушените разпоредби и санкционната норма, при което за съда не е налице невъзможност да извърши преценка на относимите към спора факти, за установяване на които следва да бъдат взети предвид всички събрани доказателства.

Неоснователни са и доводите на касатора, че не е установено, че АТС, с което е установено нарушението, е одобрен тип, както и че е годно измервателно средство, съгласно изискванията на закона. Настоящият касационен състав констатира, че в действителност в мотивите на обжалваното решение СРС не е обсъдил в подробности представените от АНО доказателства относно средството за измерване на скоростта в конкретния случай. Приел е, че в процесната хипотеза изискуемата от закона система, заснемаща дата, час, скорост и превозно средство е преминала необходимата проверка за техническа изправност, без да коментира в подробности представените доказателства. Това нарушение обаче не е от категорията на съществените, които да обусловят отмяна на крайния акт, тъй като ако не беше допуснато не би обусловило друг краен резултат. Това е така, тъй като крайните изводи на СРС относно техническото средство за измерване съответстват на събраните в хода на съдебното производство доказателства. Видно от същите нарушения е установено с АТСС вид CORDON №MD1197. Този факт се установява от приложения Протокол за използване на АТСС от 30.08.2023 г.

Легалната дефиниция на понятието "автоматизирани технически средства и системи" и посочване на видовете такива се съдържа в § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП. Това са уреди за контрол, работещи самостоятелни или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушение в присъствие или отсъствие на контролен орган, които могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В разглеждания случай нарушението е установено с техническо средство мобилна система за видеоконтрол вид CORDON №MD1197, която е била в режим на измерване стационарен, позиционирана на посочено в Протокола за използване на АТСС от 30.08.2023 г.

Верността на Протокола за използване на АТСС, който е официален удостоверителен документ, не е оспорена от жалбоподателя, поради което същият се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостоверените в него обстоятелства, включително използваната АТСС и мястото, на което е контролирана скоростта на движение на МПС.

Видно от събраните в хода на въззивното производство доказателства, радар за измерване на скоростта и пътния трафик с фабрично означение на уреда „Cordon M2“ и служебно означаване на уреда за измерване HR B-I-1030 е одобрен и вписан

тип средство за измерване на 06.07.2018 г. със срок на валидност 10 години – до 13.06.2027 г. с Решение за одобряване на типа на уреда за измерване на Директора на Държавния институт по метрология на Република Х.. Същото е вписано средство за измерване в БИМ на 06.07.2018 със срок от 10 години – до 13.06.2027 г., което позволява да бъде използвано по силата на чл.4 от Наредбата, който гласи: „За осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата се използват АТСС, пуснати на пазара и/или в действие по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип и вписани в регистъра на Българския институт по метрология“.

Видно от Протокол от проверка №022-СГ-ИСИС/14.03.2023 г., обект на проверката е била видеорадарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационните номера и комуникации /RS/ тип: „Cordon M2“. Като проверено е посочено средство за измерване с фабричен номер MD 1197, което е същото, посочено в ЕФНГ. Следователно установено е съответствие с одобрения тип, като средството за измерване е преминало изискуемата периодична проверка. Предвид това правилни са изводите на СРС, че нарушението е установено с годно техническо средство.

Настоящият съдебен състав приема за правилни изводите на СРС за доказаност на извършеното нарушение при условията на повторност. Безспорно е установено, че с ЕФНГ Серия К №6213897, влязъл в сила на 30.08.2022 г., издаден от ОД на МВР К., К. В. е била санкционирана с глоба 100 лева на основание чл.189, ал.4, вр. чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП – превишаване на скорост в населено място с 27 км/ч. Процесното нарушение е извършено на 30.08.2023 г., т. е. в последния ден на едногодишния срок и е идентично с предходното – и двете са за нарушения, извършени в населено място и наказуеми по чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП. Следователно налице са предпоставките на чл.182, ал.4 ЗДвП за налагане на глоба в двоен размер.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита за правилни фактическите и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФНГ следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството определени на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

По отношение на изпратената от СРС заедно с касационната жалба молба от касатора за изменение на решението на въззивния съд в частта му за разноските, следва да се има предвид, че съобразно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Доколкото редът за присъждане на разноски е този по АПК, съгласно чл.248, ал.1 ГПК, приложим съобразно препращащата норма на чл.144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в

едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. От изложеното следва, че в процесния случай, производството по присъждане, допълване и изменение на решение в частта му за разноските е от компетентността на съдът, постановил решението. В случая това е СРС. Гореизложеното обуславя недопустимост за разглеждане в настоящото производство на молбата на касатора от 04.09.2024 г., с която се иска изменение на обжалваното решение в частта му за разноските пред въззивната инстанция. Същата следва да бъде оставена без разглеждане пред настоящата съдебна инстанция, а молбата - изпратено за разглеждане на въззивния съд.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, ХХІ касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата на К. В. В. от [населено място], депозирана чрез адв. Е. П. от АК – Б., за изменение на Решение без номер от 20.05.2024 г., постановено по АНД №2707/2024 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав в частта му за разноските, направени пред въззивната инстанция по АНД №2707/2024 г. по описа на СРС.

ИЗПРАЩА молбата на К. В. В. от [населено място], депозирана чрез адв. Е. П. от АК – Б., за изменение на Решение без номер от 20.05.2024 г., постановено по АНД №2707/2024 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав състав в частта му за разноските, направени пред въззивната инстанция на Софийски районен съд, за разглеждане по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.63д ЗАНН. Решението в тази му част, с характер на определение по чл.213а, ал.6, т.2 АПК подлежи на обжалване пред ВАС на основание чл.213а, ал.7 АПК в 7-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 20.05.2024 г., постановено по АНД №2707/2024 г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав, с което е потвърден ЕФНГ, серия К №8035403, издадено от СДВР.

ОСЪЖДА К. В. В. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

